

Чарівний парк

Не так вже й давно жив у Дніпропетровську хлопчик Гоша. Квартира його батьків знаходилася у будинку, що стояв недалеко від парку імені Тараса Григоровича Шевченка. Хоч було Георгію усього тільки десять років, малим він себе давно не вважав.

Одного спекотного червневого дня Гоша пішов прогулятися до парку. Хлопчик дуже любив цей парк: ці дерева, ці алеї, любив атракціони та каруселі, любив Монастирський острів, любив пляжі, любив зоопарк, та акваріум. Для нього тут було усе, що потрібно його молодій хлопчачій душі. Скільки веселих ігор було зіграно з друзями серед цієї міської зелені!

Цього літа всі його товариші поїхали відпочивати за межі рідного міста. Так, Василь, Андрій і Сашко чкурнули разом з батьками десь на море, а Марійка поїхала на все літо до бабусі у село. Тож Гоша проводив більшість свого часу перед телевізором, або комп'ютером, дивлячись мультфільми та граючи у ігри.

Того дня він вирішив прогулятися парком, бо скучив за природою і за улюбленими місцями. Він обійшов Палац студентів, посидів на золотому левові, побавився водою у фонтані на оглядовому майданчику – та без друзів усе було якось не так. До того ж сонце пекло неначе у якійсь пустелі. Посидівши трохи біля фонтану, Георгій вирішив навідатись до малопопулярної частини парку, туди за Палац студентів. Людей там зазвичай мало, а затінку багато, може побачить білок, та гарних пташок, чи знайде щось цікаве.

Вже через п'ять хвилин Гоша прибіг до так званої сцени, що знаходилась внизу, за Палацом студентів. Хлопчик увімкнув на своєму телефоні веселу музику і почав вправно робити акробатичні трюки. Варто зазначити, що Георгій вже другий рік займався у спортивній секції гімнастики. Добряче потанцювавши, він заморився і присів на старе завалене дерево, що лежало недалеко від сцени.

Віддихавшись хлопець почав розглядати дерева, шукаючи пташок та білок. Він поглянув спотхатку на верхів'я дерев, а потім почав спускатися поглядом донизу. Там Гоша помітив сміття: пляшки та папірці. Він знову підняв свої очі догори. Раптом в його голові майнула думка, що треба б прибрати це сміття. Батьки завжди його вчили бути охайним і підтримувати чистоту в своїй кімнаті. Гоші дуже захотілося прибрати це місце.

«Як же це сміття до смітника донести? Його ж тут так багато!» - задумався Гоша. Він засунув руки до кишені шортів і знайшов там пакет з супермаркету. Це він вчора ходив по хліб (якого до речі не виявилось), та й засунув пустий пакет до кишені, а ввечері просто забув його викласти.

Тож, швидко зорієнтувавшись, хлопець почав прибирати сміття. Назбиравши повен пакет і викинувши його до смітника, хлопець повернувся до заваленого дерева.

- От тепер гарніше – промовив Гоша. Він пройшовся трохи довкола і помітив, що в цій частині міського парку достатньо багато сміття. Сонце стало пекти ще сильніше.

- Треба завтра сюди повернутися. Зараз вже час до дому. Скоро мама повернеться з роботи, треба вдома ще поприбирати - подумав Гоша і побіг додому.

- Фууух! – сказав хлопчик витираючи піт – Хоч би невеличкий дощик пішов. І тільки він це промовив, у небі звідкілясь з'явилися кілька хмаринок і почав накрапувати приємний літній дощик, який проводив Гошу до самого дому.

- Оце тобі й на! Загадав, а воно справдилося - подумав хлопчик.

Вночі йому снився парк. Ніби Гоша сидить на зломленому дереві і чує голос:

- Гоша! Чуєш мене? - спитав невідомий голос. Визначити звідки він йде було важко. В Гоші складалося враження, немовби, голос чувся звідусіль, з кожного кущика, з кожного дерева.

Георгій роздивився довкола, нікого не було, лише дерева повільно хиталися від вітру.

- Гоша! Чуєш мене? – повторив голос.

- Чую весело – відповів хлопець - А ти хто?

- Я – Дух цього парку. – відповів голос - У кожного парку є свій Дух. Один добрий інший злий. Це від того залежить, яка людина перше дерево посадила. Та й не кожному це відкривається. Чи знаєш ти, хлопчику, що колись дуже давно на цьому місці був зимівник козацького осавула Лазара Глоби? Саме він тут свій фруктовий сад і облаштував. Але найперше дерево – яблуню - посадив його друг, козак Іван. І посадив він її якраз на цьому місці. А був той Іван не простим козаком, а характерником, чарівником, і наділив він те дерево, чарівною силою – добрим людям допомагати. Далеко розповзлися коріння яблуні, подекуди сплітаючись із корінням своїх сусідів. Через якийсь час старі, фруктові дерева зрубали, але деякі коріння залишилися і передали вони силу новим деревам. І Дух цього парку залишився і сила його чарівна залишилася. Сьогодні я вирішив відкритися тобі, для того, щоб подякувати за те, що ти прибрав сміття біля моїх дерев. Той дощик, що проводжав тебе додому, це було твоє бажання і моя тобі подяка. Можу я усе виконати, що не побажаєш. Але виконую тільки одне бажання за щирю та добру справу для мене.

Гоша прокинувся. Надворі була темна ніч. Лише за ледь відчиненим вікном чулося як хитаються від вітру паркові дерева.

- Наснитися ж таке! – подумав хлопчик і знову заснув.

Наступного дня Гоша підготувався до прибирання зранку. Він взяв з собою пакети для сміття та спеціальні рукавички. Поприбиравши в парку майже півдня, хлопець повернувся додому.

- Як би було б добре, якби мої друзі повернулися до Дніпропетровська. Ми б з ними усе-усе у тій частині парку прибрали б! – подумав хлопчик лягаючи спати.

Наступного ранку Гошу розбудив стук у його кімнату.

- Прокидайся, друже, твій вірний побратим Андрій чекає на тебе вже добрих півгодини – весело промовив Адрійко.

- Як? Коли? Чому? – спросоння промовив Гоша, ще не зрозумівши, чи це сон, чи насправді.

- На морі зіпсувалася погода. Та й без друзів там якось сумно. Ми вирішили повернутися. Одягайся і пішли гуляти, сонько! – загукав шкільний товариш.

Гоша, швидко зібрався і вирушив гуляти. За розвагами і розповідями Андрія Сашко зовсім забув про чарівний парк та його прибирання. А через кілька днів повернувся Василь, а ще через день Сашко і Марійка. Непомітно у численних іграх та розвагах минало літо.

Найкраща пора для дітей закінчувалася. Потрібно було готуватися до школи. Першою про це згадала Марійка, одного гарного серпневого ранку, коли друзі сиділи у своєму дворі.

- А хто з вас уже зробив літні завдання до школи? – запитала Марійка
- Не я – відповіли в один голос Сашко та Андрійко.
- Школа, а що вже школа? – здивувався Василь.
- А ти? – запитала Гошу Марійка – вже підготувався?
- Та де там! – махнув рукою хлопець – ще не починав. Раптом Гоша згадав, про початок цього літа та свої дивні пригоди.
 - А що як? – промовив він. О це ідея! Друзі, нам не потрібно готуватися до школи! Я все вирішу. Слухайте, друзі, я хочу поділитися з вами однією таємницею.
 - Невже, скажеш, як пройти сьомий рівень у грі «Перестрибни час»? – спитав Василь
 - Ні, тобі все ігри. Тут справа серйозніше – заперечив Гоша.
 - То, кажи швидше, не тягни kota за хвіст – промовив Андрій
 - Друзі, наш парк чарівний. Він виконує усі бажання – урочисто сказав Гоша.
 - Знаємо, знаємо такі таємниці. А ще тут бабайка водиться. Минулого літа ловили з тобою – додав Андрійко.
 - Та я правду кажу. Цього разу усе серйозно. Пішли зі мною я вам чарівне місце покажу – ображено промовив Гоша.

- Це ще кудись йти треба – сказав Василь.

Та, пішли, - промовив Андрійко – зрештою, це може бути цікавою грою.

Друзі піднялися і рушили до чарівного місця. Дорогою Гоша переповів їм свій сон та свої здійсненні два бажання.

- Куди ти нас привів, це ж звичайний смітник? – сказав Андрійко
- Це чарівне місце. Не вірите, давайте перевіримо! Чи не хочете ви тут прибрати? – сказав хлопчик.
- А що, це ідея - сказала Марійка – добру справу зробимо.

Хлопці погодились. Разом будь-яка робота веслою може стати. За жартами діти почали прибирати.

А давайте заспіваємо? – запропонувала Марійка.

А давай! – підтримав Сашко

Ой на, ой на горі та й женці жнуть!

Почав Сашко.

А попід горою, яром долиною козаки йдуть

Підхопив Василь.

Так за жартами і співами вони працювали майже до вечора.

- А тепер – сказав Гоша – загадуйте будь-яке бажання.
- А що ж загадати? – запитав Сашко, коли вони заморені гуртом посідали на зломлене дерево.
- Будь-що! Кажіть пропозиції – оголосив Гоша.
- Нову комп'ютерну гру – запропонував Андрійко
- Новий футбольний мяч – сказав Сашко
- Найгарніше у світі плаття для мене – запропонувала Марійка.
- Ні, нам потрібно, лише одне бажання на всіх – сказав Гоша. Це умова чарівного парку.
- Морозиво – промовив Василь і облизав губи.
- О, це добре придумав! Морозиво! Безкоштовне! – з радістю погодилися діти

Йдучи додому, на виході з парку, біля колон, діти випадково натрапили на продавця морозивом.

- Акція! Безкоштовна дегустація морозива для дітей! Підходьте останні порції для вас п'ятьох! – закликав їх продавець.
- Ого! Нічого собі! Ну ти даєш! – примовляли діти Гоші, доїдаючи морозиво.
 - Тепер увага! Я пропоную не готуватися до школи, а просто прибрати парк, і загадати, щоб нам весь рік ставили лише 12 балів – сказав Гоша.
 - Та ні, так не годиться сказала Марійка – ми ж нічого знати не будемо!
 - Та нащо тобі ті знання! Спитай у Гугла – він усе знає! – промовив Андрійко.
 - Я в цьому участі не приймаю, це не чесно. – сказала Марійка

- Все чесно, ми прибираємо, парк робить уроки! – весело сказав Гоша.
- Класна ідея, друже – підтримав його Сашко
- Неймовірна – додав Андрійко
- Підтримую – сказав Василь.
- Вирішено – завершив Гоша - Один за всіх і всі за одного!

Хлопці засміялися і скріпили веселу угоду мушкетерським рукостисканням.

Кінець серпня діти провели у іграх. А перед самим початком навчального року прибрали трохи в парку і загадали, щоб їм цілий рік ставили лише 12 балів.

Навчальний рік почався, як звичайно – першим дзвоником. Через кілька днів почалося справжнє навчання і коли на уроці літератури вчителька викликала до дошки Гошу, це було несподіванкою. Потім вона викликала Андрійка, Василя, та Сашка. Ніхто з них не був готовий до уроків.

Що ж, усім двійки – сказала Лариса Іванівна. - Сідайте!

Але ж ми, але ж парк, сміття, чудо – пробубнів Гоша

Що-що? - перепитала вчителька – Треба вчитися, а не на чудо сподіватися. Працею своєю оцінки заробляються, а не чудом.

Як же ш так – міркували хлопці після уроків – чарівний парк, чарівний парк, це все ти повірили тобі – напали хлопці на Гошу.

- Та я ж. Та діяло ж – похнюпливо промовив Георгій.

- Іди, краще додому, а то ще поб'ємося – сказав Андрій

Гоша пішов. Пішов правда, не додому, а в парк, туди за Палац студентів. Він присів на зломлене дерево і поглянув на верхів'я дерев. Гілки повільно розгойдувалися під ще теплим осіннім вітром. Хлопчик сперся на портфель та затулив очі і раптом задрімав. Уві сні він почув вже знайомий голос парку:

– Не шукай вигоди у добрих справах. Добро, має йти від серця.

Хлопець прокинувся. Поглянув на дерева, перевів очі на землю і побачив там купку сміття. Хлопчик посміхнувся і повторив слова зі сну: «Добро має йти від серця».

Гоша знайшов у портфелі старий пакет, прибрав сміття і вирушив додому готуватися до уроків.